COM ESCAPAR DE LA POSTVERITAT

Gràcies a un fenomen, si més no curiós, que va passar fa cosa d'un any (la presidència de Trump a Amèrica), moltes llengües s'han dotat d'una nova paraula que verbalitza un fet que tenim molt present a les nostres vides; la post veritat. El diccionari Oxford ha definit aquest nou mot com a:

"Relatiu a, o denotant circumstàncies en les quals fets objectius no són tan influents en la formació de l'opinió pública com l'apel·lació a l'emoció i a la creença personal".

Aquest fenomen es veu tot sovint en la política, on sembla que cada dos de tres que ens diuen, no són més que mentides maquillades. Però es molt més freqüent en la nostra vida del que ens pensem. A casa, al col·legi, pel carrer, amb els amics... i fins i tot amb un mateix. Quantes vegades no heu dit: "Mereixia aprovar l'examen, havia estudiat molt", quan l'única cosa que havíeu fet en tota la tarda era compartir en totes les xarxes socials: "studying", "6/9", "un últim esforç", etc. Però com que la vostra historia és més atractiva que el que ha passat realment, acabem ignorant els fets; postveritat.

I doncs, com podem diferenciar aquestes post veritats dels fets? Per fer-ho només hem de seguir unes normes bàsiques. Primer de tot, no utilitzar *facebook*, *twitter* i altres fonts no oficials d'informació com a únic recurs per saber d'actualitat. Sé que es atractiu entrar en aquestes pàgines i compartir ràpidament totes les notícies que aneu trobant, però es important no fer-ho. Amb aquesta afirmació arribo al meu punt número dos: Quan trobis una notícia per mitjà d'aquests canals no la comparteixis sense comprovar que és verídica. Així evitaríem escampar postveritats que de veritat en tenen poca. En tercer lloc, quan estiguem obtenint informació de fons oficials és important comparar la mateixa noticia de diferents llocs que no comparteixin ideologia. Tot i ser la mateixa noticia molts cops en una font la pot criticar mentre l'altre la lloa. Molts cops, segurament, els dos tenen poc a veure: aquest poc és la veritat enmig de moltes postveritats, i per tant és el que ens hem de creure. Per últim, per diferenciar els fets que passen al nostre voltant, jo recomanaria només creure't el que veus, i expressar-ho objectivament als altres. Així aconseguim mantenir allunyades les postveritats de la nostre vida diària.

Encara que es faci lo explicat anteriorment, segurament no és suficient per lliurar-nos de la postveritat al 100%, tot obtenint mentides semblant als fets. Per això el meu consell és: ja que de moment no hi ha un mètode que funcioni sempre per diferenciar la veritat del que no ho és del tot, intenteu trobar-la i si no ho feu quedeu-vos amb el punt de vista que creieu que més s'assembla a la veritat i que més us convingui.

Anna Raurich Verdú